

облака. Отидохъ при облака, а той ме изпрати при тебе. Азъ мисля, че ти вече никжде нѣма да ме изпратишъ — прибавило съ усмивка мишлето. То не напраздно минавало за най-добрия бърборко и за най-голѣмия умникъ между всички мишки.

Вѣтърътъ се харесалъ на мишлето. Такъвъ силенъ и безстрашенъ! Накждето поиска — духа. Сигурно, той е най-силниятъ на свѣта.

— Ти пакъ се лъжешъ, драгий приятельо — казалъ му спокойно вѣтърътъ. Ако търсишъ най-силния на свѣта, знай, че всичкитѣ ти дирения до днесъ сж били съвсемъ напразни: и азъ не съмъ най-силния. Тука, въ гората, има единъ голѣмъ, стогодишенъ джбъ. Много бури сж върлували надъ старческата му глава. Много други джбове загинаха около него и отдавна вече сж се превърнали на изгнили трупове. И азъ започнахъ да духамъ срещу него съ всички сили и духамъ непрестанно, ето на, цѣли петдесетъ години. Искамъ да го съборя на земята. И какво мислишъ? Нищо не излѣзе. Само поскърцва и толкова. Но слушай сега! Въ корена му се заселиха мишки. Не зная, отдавна ли започнаха да копаятъ тѣ дупкитѣ си. Струва ми се, отъ преди две-три години, не повече. Но виждамъ, че джбътъ сега едва-едва се държи и, навѣрно, много скоро ще се събори. Ето кжде трѣбва да отидешъ, драгий мой: при мишкитѣ. Тѣ сж по-силни отъ мене.

Тръгнало мишлето къмъ стария джбъ и си мислило, че ще намѣри тамъ, кой знае какви, страшилища. Нали сж по-силни и отъ вѣтъра! И какво видѣло? — Мишки, най-обикновени мишки, които гризѣли коренитѣ на стария джбъ.

— Нима ние наистина сме най-силното нѣщо на свѣта? — запитало се мишлето. — И, като поразмислило малко, прибавило: — Сега разбирамъ. Ние, наистина, сме малки и слаби поотдѣлно, но силата ни е въ сговора. И ако всички дружно вложимъ труда си въ нѣщо, то, тогава, пази се и ти слънце!

Ценко Цвѣтановъ